

ת"פ (תל אביב) 10639-11-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (תל-אביב-יפו) 10639-11-24 - מדינת ישראל נ' פלונישלו תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 10639-11-24

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[14.01.2025]

כבוד השופט איתן קורנהאוזר

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב האישום מחמת אי קיום הליך היידוע והשימוע, בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "הסד"פ");

רקע וטיעוני הצדדים

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שני אישומים: באישום הראשון - עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ובאישום השני - עבירת תקיפת בן זוג הגורמת חבלה - לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות האישום הראשון, על רקע סכסוך בהליך הגירושין של בני הזוג הפרודים בדבר הסדרי הראיה של הילדים של בני הזוג, ביום 12.02.2024 איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכוונה להפחידה ולהקניטה, באומרו לה: "אני את השיניים שלך יוציא לך מהפה. יאללה בואי... אל תדאגי הכל אני אזכור לך עוד מעט".

בהתאם לעובדות האישום השני, במהלך חודש פברואר 2024, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין בכך שנגח בראשה וגרם לה לחבלה בדמות נפיחות. באותן הנסיבות אמר הנאשם למתלוננת שאם תלך למשטרה אף אחד לא יאמין לה.

2. ב"כ הנאשם הגיש בקשה מפורטת, בה טען כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה כאשר על אף שמדובר בעבירת פשע, לא נשלח מכתב יידוע לנאשם בטרם הוגש כנגדו כתב האישום. כתוצאה מכך, נפגעה זכותו הבסיסית של הנאשם להליך הוגן כאשר המאשימה נמנעה מלקיים את זכות היידוע והשימוע ומנעה ממנו לשטוח את טענותיו ביחס לאירוע. עוד טען ב"כ הנאשם, כי עוצמת הפגיעה מתחזקת מעצם הגשת כתב האישום בזמן ניהול הליך הגירושין בין הצדדים. לבסוף, טען ב"כ הנאשם כי למרות שניתן לרפא את הפגם באמצעות שימוע בדיעבד, אין הדבר רצוי במקרה דנן שכן קיים הבדל בין היותו של הנחקר חשוד לבין היותו נאשם, הבדל העלול להשפיע על עמדת המאשימה. לאור האמור, ביקש ב"כ הנאשם להורות על ביטול כתב האישום.

3. ב"כ המאשימה טען בתגובתו כי בהתאם להוראות תקנה 1(1)(ב) לתקנות סדר הדין הפלילי (קביעת סוגי פשעים שלגביהם לא תחול חובת היידוע לפי סעיף 60א(א) לחוק), התשס"ה-2005 (להלן: "תקנות סוגי פשעים"), חובת היידוע אינה חלה ביחס לעבירת הפשע המיוחסת לנאשם. לפיכך, טען כי התקיימה כל הפרה של זכות הנאשם. דיון והכרעה

4. זכות היידוע מעוגנת בהוראת סעיף 60א(א) לחסד"פ, המטיל חובה על המאשימה ליידע חשוד בביצוע עבירת פשע כי עתיד להיות מוגש כנגדו כתב אישום, ומקנה לו הזדמנות לשנות את דעתה של המאשימה במסגרת שימוע. על חשיבות זכות זו אין חולק. אולם, ככל זכות אחרת, אין מדובר בזכות מוחלטת. כך, המחוקק ראה לנכון להחריג מגדר חובת היידוע עבירות תקיפה כלפי בן משפחה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, כאמור בתקנה 1(1)(ב) לתקנות סוגי פשעים (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי ב"ש) 29471-05-21 מדינת ישראל נ' אבי אוסעדון, פסקאות 5 ו-8 (21.12.2021)). במקרה הנדון, עבירת הפשע המיוחסת לנאשם היא עבירה על סעיף 382(ג) לחוק העונשין. באופן דומה, נקבעו הנחיות פרקליט המדינה מס' 14.21 בעניין הליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים, תוך התבססות על ההחלטות שנקבעו בתקנות סוגי פשעים.

בבחינת למעלה מהצורך, אפנה לכך שזכות היידוע אינה נובעת מעקרונות יסוד אלא אך מהוראת החוק, זאת במקרה המתאים. מכאן, גם במקרים בהם הופרה חובת היידוע, שכאמור - אינה חלה במקרה זה, הסעד אינו בהכרח ביטול כתב האישום (ראו בהרחבה את עמדתי - ת"פ (י-ם) 32160-09-10 מדינת ישראל נ' טטיאנה ינקילביץ (12.11.2014)).

סוף דבר

לא נפל פגם בדרך בה פעלה המאשימה, ולפיכך טענת ההגנה נדחית. ניתן היום, י"ד טבת תשפ"ה, 14 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.